

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **X. A. C.**
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. listopadu 2021, č. j. 125998-2/2021-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. listopadu 2021, č. j. 125998-2/2021-OPL, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 23 570 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2021, č. j. 125998-2/2021-OPL, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 7. 2021, č. j. 1814-2/2021-HANOKO, kterým byla dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny žalobce a současně bylo zastaveno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny (dále jen „žádost“) ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žaloba

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce předně uvedl, že usiluje o podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželkou a dětmi. Žalobce měl na území ČR povolený pobyt, nicméně byl pravomocně zrušen a v současné době pobývá v ČR legálně v souvislosti s řízením o povinnosti upustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má s manželkou dvě děti žijící v ČR a starší syn zde chodí do školy.
4. V případě nuceného vycestování žalobce nebude moci jeho rodina vycestovat s ním, přičemž za současné koronavirové pandemie není zřejmé, zda se rodinu podaří fakticky sloučit, popřípadě si členové rodiny nebudou moci poskytovat vzájemnou pomoc a péči při případném onemocnění způsobeném virem COVID-19 některého člena rodiny. Žalobce upozorňuje na zhoršení pandemie ve Vietnamu. Dle současně platných opatření by žalobce po příletu do Vietnamu musel do třídní karantény ve vojenském zařízení a poté ještě do desetidenní domácí karantény. Ve Vietnamu je rovněž omezeno cestování a některé oblasti jsou zcela uzavírány. Je tedy pravděpodobné, že ČR zařadí Vietnam mezi země, kde bude pozastaven příjem žádostí na Velvyslanectví ČR v Hanoji, protože nebude možné jejich osobní podávání žadateli.
5. Vzhledem k tomu, že se situace ohledně pandemie koronaviru celosvětově zhoršuje, je zřejmé, že žalobce bude dlouhodobě v ČR setrávat sice legálně v souvislosti s probíhajícím řízením, avšak bez pobytového oprávnění nemá rodina žalobce záruku trvalého a stabilního sloučení rodiny.
6. Žalobce žádá, aby bylo upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zhoršující se pandemie a s tím souvisejícího omezeného cestování. Žalobce se obává, že by se situace mohla vyvinout takovým způsobem, že v případě vycestování do Vietnamu za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, dlouhodobě zůstanou s manželkou a dětmi rozděleni. Žalobce chce tedy podat žádost nyní a dosáhnout sloučení rodiny co nejdříve. Žalobce považuje vývoj pandemické situace za nepředvídatelný a výjimečný. Rovněž s ohledem na zájmy nezletilých dětí a zájem ochrany rodiny je žádoucí zabránit možnému dlouhodobému rozdělení rodiny.
7. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28 a cituje bod 37: *„Je přitom nepochybné, že situace stěžovatele splňuje rovněž podmínku „odůvodněného případu“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt. Ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 a s tím související opatření jsou nepochybně situací, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena (na tyto okolnosti ostatně stěžovatel ve své žádosti o upuštění od osobního podání žádosti poukazoval, byť tím v první řadě mířil na absolutní nemožnost žádost o trvalý pobyt podat.“* Žalobce má za to, že ve smyslu úvah

Nejvyššího správního soudu, je ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 zajištěna, pokud nebude muset vycestovat do Vietnamu. Dále žalobce poukazuje na bod 38 zmíněného rozsudku a uvádí, že měl v ČR povolen pobyt již dříve a není tak osobou správním orgánům zcela neznámou, která nikdy na území ČR nepobývala. Proto trvání na osobním podání žádosti není natolik odůvodněné.

8. Žalobce uvedl, že žalovaný neshledává v povinnosti osobního podání žádosti důsledek spočívající v dlouhodobém rozdělení rodiny. Žalobce namítl, že doba řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny nezávisí pouze na době stanovené zákonem (270 dní), ale rovněž na neustále se měnících opatřeních Ministerstva zdravotnictví a pandemii. Vše nasvědčuje tomu, že se jedná o nepředvídatelnou situaci, proto nelze rozhodně určit přesnou délku trvání předmětného řízení a tudíž dobu, po kterou bude rodina rozdělena.
9. Žalobce vznesl námitku, že některé průběhy onemocnění COVID-19 mohou být závažné a o žalobce by se neměl kdo ve Vietnamu postarat. Stejně tak o manželku a děti by v případě onemocnění nemohl manžel pečovat. Dále žalobce popisuje zhoršenou pandemickou situaci ve Vietnamu a v ČR. Občané Vietnamu rovněž musí doložit tamním příslušným orgánům důvody zvláštního zřetele hodné, aby se mohli vrátit do země. Žalobce namítá, že tyto informace žalovaný v rozhodnutí nezohlednil. Zároveň žalobce namítá, že úvahy o zhoršení pandemické situace nejsou pouhou teoretickou úvahou, jak uvádí žalovaný, nýbrž je zcela zřejmé, že neúspěšný celosvětový boj s pandemií nenasvědčuje jejímu zlepšení.
10. Závěrem žalobce shrnul své námitky a uvedl, že pandemická situace se celosvětově vyvíjí tak výjimečným a nepředvídatelným způsobem, že by v jeho případě, zejména s ohledem na zájmy jeho nezletilého syna, měl převážít zájem na ochraně rodiny nad zájmem státu znemožnit cizincům legalizaci pobytu bez upuštění území ČR, neboť v současné situaci by vycestování mohlo vést k nepředvídatelně dlouhému nebo trvalému rozdělení rodiny. Žalobce se domnívá, že je třeba v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 posoudit, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život, přičemž v případě žalobce je třeba z opatrnosti rozhodnout v jeho prospěch.

Žalobce doplnil svou žalobní argumentaci konstatováním, že žalovaný ani zastupitelský úřad nevysvětlili, z jakého důvodu je u žalobce třeba trvat na osobním podání žádosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a usnesení správního orgánu I. stupně.
12. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nepobývá na území ČR legálně, neboť pobytové oprávnění pozbyl žalobce již dne 10. 9. 2018 a upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nemůže být instrumentem pro legalizaci pobytu cizinců nelegálně pobývajících na území ČR.
13. Dle názoru žalovaného předeslal žalobce zcela obecná a ničím nepodložená tvrzení, ze kterých neplynou vážné důvody, které by vedly k závěru, že je v jeho případě nutné upustit od povinnosti osobního podání žádosti. Žalovaný nepovažuje za opodstatněné tvrzení žalobce, že vycestování by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého

- a rodinného života, neboť otázka uspořádání pobytového poměru žalobce je zásahem přiměřeným a časově omezeným pouze na dobu nezbytně nutnou.
14. Žalovaný dále uvedl, že Zastupitelský úřad v Hanoji vykonává svou činnost bez omezení a konkrétně v rozhodném období byly termíny vypisovány na každý měsíc. Registraci navíc nemusí činit žadatel přímo osobně, ale může tak učinit prostřednictvím svého právního zástupce nebo obecného zmocněnce na základě plné moci. Po získání termínu k osobnímu podání žádosti je pak dále na žadateli, jak si cestu do země původu naplánuje.
15. K námitce odkazující na nepředvídatelnost koronavirové pandemie žalovaný dodává, že lhůta je pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny určena ustanovením § 169t odst. 6 písm. a) bodem 6 zákona o pobytu cizinců a navíc řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je v gesci jiného správního orgánu a Zastupitelský úřad v Hanoji na něj nemá vliv.
16. Žalobcem předkládaný důvod pro upuštění od osobního podání žádosti spočívající v nepředvídatelnosti celosvětové pandemie není relevantní dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť tyto důvody žalobce jsou založeny na hypotetických úvahách, např. že ČR bude čelit třetí vlně pandemie. Dle žalovaného je vycestování do země původu na přechodnou dobu za účelem osobního podání žádosti zákonným krokem, který vede k uspořádání a zlegalizování pobytu cizince na území ČR. Ve vazbě na to žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35. Navíc by byl dle žalovaného v rozporu se zásadou činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 4 správního řádu takový postup Zastupitelského úřadu v Hanoji, kdyby z důvodu obecné celosvětové krize přijímal pouze osobní podání žádostí ostatních žadatelů, kteří se nachází ve shodné situaci, přičemž v případě žalobce by na osobním podání netrval.
17. K námitce žalobce, že je nutné si před vycestováním do Vietnamu vyžádat souhlas příslušných správních orgánů, žalovaný dodává, že registrace je třeba z důvodu přisouzení vhodné izolace a nejedná se tak o důvod opravňující upuštění od osobního podání žádosti. Žalovaný dále uvádí, že případné onemocnění, jehož se žalobce obává, je pouze hypotetické, přičemž vstup cizinců na území ČR je povolen více než rok (viz usnesení vlády ČR ze dne 4. 5. 2020, č. 511, o přijetí krizového opatření, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 25. 5. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-3/MIN/KAN). Námitku složitosti návratu žalobce do ČR tak nepovažuje žalovaný za důvodnou.
18. Žalovaný uzavírá, že osobní podání žádosti sleduje zcela legitimní účel a odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016.

IV. Replika

19. K tvrzení žalovaného o tom, že ostatní žadatelé ve Vietnamu jsou povinni podat žádost osobně, přičemž jsou ve shodné situaci, žalobce namítá, že jeho situace je odlišná, neboť se nachází na území ČR a pro správní orgány ČR není neznámou osobou. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nesprávně konstatuje, že žádné řízení o povinnosti opustit území ČR neběží, neboť jej nyní vede řízení Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje pod č. j. KRP-24467/ČJ-2021-050022.

V. Duplika

20. Žalovaný v písemné reakci na repliku žalobce dodává, že skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR, automaticky neznamená, že by zastupitelské úřady měly upustit od osobního podání žádosti. Dále má žalovaný za to, že trvání na osobním podání žádosti nemůže být nerozumné pouze z důvodu, že se žalobce zdržuje na území ČR. Nesouhlasí také s tím, že by závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28, na nějž odkazuje žalobce, byly aplikovatelné na nynější případ. Na argument ohledně probíhajícího řízení o povinnosti opustit území ČR odpovídá žalovaný sdělením, že oprávněností pobytu se v napadeném rozhodnutí nezabýval.

VI. Vyjádření žalobce k duplice

21. Žalobce k argumentaci žalovaného uvádí, že se nedomáhá upuštění od osobního podání žádosti pouze z důvodu zásahu do soukromého a rodinného života, ale z důvodu zásahu, který hrozí v případě nepředvídatelných okolností spojených s pandemickou krizí. Žalobce dále oponuje žalovanému a tvrdí, že obavy ohledně cestování v době pandemie nejsou teoretické úvahy vzhledem k tomu, že ve Vietnamu je situace ohledně tohoto onemocnění horší než v ČR. Žalobce odmítl aplikaci závěrů plynoucích z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 195 A 1/2021-51, neboť má za to, že předkládané důvody pro upuštění od osobního podání žádosti byly zcela odlišné.

VII. Jednání soudu

22. Jednání proběhlo dne 13. 4. 2022 v nepřítomnosti žalovaného. Žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že je oprávněn pobývat na území ČR, má tu svoji rodinu, dále má obavy, neboť se v souvislosti s pandemií způsobenou virem COVID-19 uzavírají hranice a přijímají se různá opatření, která jsou nepředvídatelná. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu je velký nárůst pacientů s virem COVID-19 a lze předpokládat, že dojde k uzavření hranic. Pokud žalovaný tvrdí, že tyto obavy jsou pouze hypotetické, s tím se žalobce neztotožňuje, neboť existují konkrétní důvody – přijímaná opatření. Žalobce má děti v ČR, oprávněný pobyt a povinnost podat žádost osobně je smysluplná za situace, kdy je žadatel novou osobou, avšak žalobce pobývá v ČR již dlouho. Žalobce uvedl, že s vyjádřením žalovaného je seznámen. Krajský soud sdělil, že k žádosti doložil žalobce důkaz kopii webových stránek velvyslanectví Vietnamu v ČR, z nichž vyplývají informace o procesu registrace během cestování do Vietnamu. Žalobce uvedl, že na území ČR pobývá oprávněně a poukázal na potvrzení o probíhajícím řízení o povinnosti opustit území ČR. Závěrem žalobce přednesl žalobní návrh na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak po nařízeném jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 49 s. ř. s. Krajský soud dospěl k rozhodnutí uvedenému v záhlaví a odůvodňuje jej následovně.

24. Podstatou věci žalobce je právní otázka, zda skutkové okolnosti v případě žalobce představují opodstatněný důvod pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle 169d zákona o pobytu cizinců.
25. Krajský soud vycházel z ustanovení § 169d zákona o pobytu cizinců.
26. Dle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.“*
27. Dle § 169d odst. 3 totožného zákona platí, že: *„Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.“*
28. Z výše uvedeného ustanovení plyne, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podává cizinec osobně, nicméně v případě, že existují okolnosti, pro něž by bylo setrvávání na povinném osobním podání žádosti neúměrným požadavkem, příslušný správní orgán může od této povinnosti upustit. Krajský soud se v žalobcově případě zabýval, zda se žalovaný a potažmo orgán I. stupně pohybovali v mezích zákona či nikoliv, když nepovažovali situaci žalobce za „odůvodněný případ“ a nevyhověli tedy požadavku žalobce na upuštění od povinnosti podat žádost osobně ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
29. Východiskem pro rozhodnutí, které krajský soud v nynější věci učinil, byla ustálená linie judikatury, která vymezuje povahu žádosti podanou jinak než osobní formou. Především se jedná o možnost výjimečnou, určenou pro případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67 či ze dne 8. 9. 2016, č. j. 10 Azs 163/2016-37). Dále platí, že žadatel musí uvést konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“, v němž nemá správní orgán trvat na osobním podání žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015-67), přičemž povinností žadatele je rovněž jím tvrzené údaje doložit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36). Dále krajský soud konstatuje, že ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě zahrnuje kombinaci správního uvážení (viz správní orgán „může“) a neurčitého pojmu „odůvodněný případ“. Výklad neurčitého právního pojmu provádí příslušný správní orgán v každém jednotlivém případě v rámci jeho odborného posouzení, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem, či nikoliv. Přestože uvedené ustanovení předpokládá i správní uvážení, je třeba vzít v úvahu, že při naplnění obsahu neurčitého právního pojmu, je správní orgán směřován k povinnosti rozhodnout způsobem, který norma předvídá (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8.

2011, č. j. 5 As 47/2011-77 a ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018-22). Krajský soud proto v nynější věci posuzoval, zda správní orgán činil v zákonných mezích, když pod pojem „odůvodněný případ“ nezahrnul důvody, které žalobce předložil a zda se tedy vyvaroval svévole při naplňování obsahu neurčitěho právního pojmu.

30. Výklad pojmu „odůvodněný případ“ byl obecně učiněn již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 9 Aps 6/2010-106, ve kterém je konstatováno, že: *„Prostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti o udělení víza přímo na daném zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“*
31. Aplikováno na daný případ žalobce, krajský soud je přesvědčen, že použití v zákoně zakotvené možnosti upustit od osobního podání, je v případě žalobce žádoucí. Pokud zákon tuto možnost umožňuje v případech, kdy by byl požadavek osobního podání žádosti tvrdý a nerozumný, krajský soud je přesvědčen, že právě pandemie spojená s onemocněním COVID-19 je právě onou výjimečnou situací, na kterou zákon nepřímou pamatuje s ohledem na skutečnost, že mezinárodní cestování je obecně velmi ztíženo. Krajský soud shledává žalobcem nastíněnou situaci jako „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a přihlédl rovněž ke skutečnosti, že žalobce dlouhodobě pobývá v ČR (momentálně legálně v souvislosti s řízením o správním vyhoštění, před rokem 2018 na základě vydaného pobytového oprávnění), je ženatý, má děti v ČR a je „osobou známou pro správní orgány“, neboť tu již pobýval na základě předchozího povolení k pobytu. Tyto okolnosti souhrnně způsobují výjimečnost situace žadatele a vyžadují upuštění od osobního podání žádosti. Je zřejmé, že pandemická situace žalobci význačně ztěžuje vycestování a samotné podání žádosti ve Vietnamu.
32. Krajský soud dále konstatuje, že namítaný zásah do rodinného a soukromého života se do jisté míry sice předvídá a vycestování za účelem podání žádosti ve svém důsledku bude vždy představovat odloučení od rodiny žadatele, která pobývá v ČR. Přesto je třeba přihlídnout k tomu, že v souvislosti s ostatními okolnostmi se v žalobcově případě jedná o nepříznivý a nerozumný dopad do života žalobce. Krajský soud konstatuje, že požadavek na vycestování za účelem osobního podání žádosti nepředstavuje sám o sobě nepřiměřený dopad do rodinného a soukromého života, pokud dojde k dočasnému odloučení rodiny (viz Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 1. 2022, č. j. 18 A 31/2021-43). Na druhou stranu takový názor by platil za normální situace, kdy lze téměř s jistotou předvídat průběh mezinárodního cestování. V současné době je cestování do Vietnamu velmi ztíženo vzhledem k opatřením, které státy v průběhu pandemie přijímají a mnohokrát obměňují. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že je nutná povinná karanténa při příjezdu do Vietnamu. Krajský soud se tedy neztotožňuje s žalovaným v tom závěru, že případ žalobce se neodlišuje od jiných případů žadatelů z Vietnamu a že jeho situaci neprovází takové okolnosti, které by způsobovaly přílišnou tvrdost zákona.
33. Žalobce tedy namítal jeden hlavní důvod, který uplatnil i ve své žádosti, a to že jeho vycestování by se vzhledem k nepředvídatelné situaci ohledně pandemické krize mohlo vyvinout neočekávaným způsobem, což by znamenalo pro rodinu trvalejší odloučení a

nemožnost o sebe pečovat v případě nemoci. Nadto zmínil možné další problémy spojené s izolací a cestováním v době pandemické krize (mj. doba strávená v karanténě) a tato tvrzení nejsou nepodložená nebo hypotetická, jak tvrdí žalovaný, neboť je obecně známo, že celosvětová pandemie způsobuje značná omezení v mezinárodním cestování. Krajský soud má za to, že situace ohledně celosvětové pandemie je vskutku nepředvídatelná a je sama o sobě stěžejním důvodem pro upuštění od podání osobní žádosti a právě na takové výjimečné situace zákon v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců pamatuje. Krajský soud nemohl přisvědčit tvrzení žalovaného, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, je vycestování za účelem vyřízení pobytového statusu nutným zákonným krokem na cestě k definitivnímu uspořádání pobytu cizince a tudíž zásah do rodinného života způsobený dočasným vycestováním je přiměřený. Krajský soud konstatuje, že i upuštění od povinnosti podat žádost osobně je zákonným krokem pro vyřízení pobytového statusu a zmíněný rozsudek se navíc svým skutkovým stavem neshoduje se skutkovým stavem žalobce, neboť v době vydání onoho rozsudku nebylo ztíženo cestování v důsledku pandemie. Samo o sobě by tedy odloučení od rodiny nemuselo být důvodem pro upuštění od povinnosti podat žádost osobně, nicméně s přihlédnutím k ostatním skutečnostem (ztížené mezinárodní cestování v důsledku pandemie, dlouhodobý pobyt žalobce v ČR), je třeba situaci žalobce považovat za „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

34. Co se týče pozastavení žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu, takové omezení se žalobce v rozhodné době netýkalo, neboť platila výjimka, že pozastavení přijímání žádostí se nevztahuje na žadatele, kteří podávají žádost o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny (viz bod 13 písm. j) ochranného opatření MZDR 20599/2020-83/MIN/KAN platného v době podání žádosti žalobce). V době rozhodování žalovaného o odvolání žalobce platilo, že přijímání žádostí o dlouhodobé a trvalé pobyty nebylo pozastaveno (viz písm. E bod 13 písm. c) ochranného opatření MZDR 20599/2020-126/MIN/KAN. Krajský soud si je tedy vědom, že v době, kdy žalobce měl vycestovat do Vietnamu, nebylo pro něj zcela omezeno podávání žádostí. Krajský soud se však přiklání k názoru, že i přesto, že možnost podat žádost není absolutně znemožněna, ztěžuje pandemická situace mezinárodní cestování (především povinnou izolací) a vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do osobního života žalobce. Krajský soud vzal do souvislosti skutečnost, že žalobce v ČR již povoleným pobytem disponoval a není osobou pro správní orgány ČR zcela neznámou, čímž se oslabuje nutnost trvat na osobním podání žádosti v zemi žalobce (viz bod 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28). Souhrnně tyto okolnosti na straně žalobce ve spojení s objektivní okolností v podobě dlouhodobě přetrvávající celosvětové pandemie a souvisejícími omezeními, zejména v mezinárodní dopravě, představují důvody zakládající onen „odůvodněný případ, v němž by trvání na osobním podání žádosti o pobytové oprávnění bylo vůči žalobci v celkovém kontextu projednávané věci nepřiměřeně tvrdé.
35. Krajský soud konstatuje, že žalovaný v dalším řízení při výkladu neurčitěho právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců přihlédne ke všem individuálním a obecným okolnostem, které případ žalobce provází, přičemž vezme v úvahu především skutečnost, že pod pojem „odůvodněný případ“ lze zahrnout situace, kdy je obecně velmi ztíženo cestování do asijských zemí v důsledku pandemie

způsobené virem COVID-19 a že žalobce je znám správním orgánům v ČR z předchozích řízení.

IX. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
37. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 23 570 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále pak odměna za 5 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí právního zastoupení, seps žaloby, seps repliky, seps vyjádření k duplice, účast na soudním jednání. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($5 \times 3\,100 = 15\,500$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($5 \times 300 = 1\,500$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 3 570 Kč (21 % z částky 17 000 Kč). Krajský soud uložil žalovanému takto vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. dubna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.

Za správnost vyhotovení: I. S.

předsedkyně senátu